

1. Oktober i Fjor og nu til 1. April i Aar betyder en aarlig Besparelse for Statskassen paa 31,5 Mill. Kr.; det er en betydelig Besparelse for Statskassen, men den maa jo tages fra Tjenestemændene. Dertil er der imidlertid intet at sige, thi da Pristallet er gaaet ned, maa ogsaa Dyrtidstillæget gaa ned i Overensstemmelse dermed. Men hertil kommer saa den Nedgang i Indkomster, som Loven om forandrede Tjenestetidsregler og om Vederlag for særlige Bestillinger har foraarsaget. Denne Nedgang blev af Ministeren anslaaet til ca. 14 Mill. Kr., den Gang vi behandlede det paagældende Lovforslag, og da der nu ogsaa foruden disse 14 Mill. Kr. bliver en Nedgang i Dyrtidstillæget fra den 1. April, vil det yderligere betyde en Besparelse paa 4 Mill. Kr. — det er et Tal, jeg kun har fra Tjenestemandskredse, men som nok er rigtig. Hertil kommer saa den Besparelse, som den foreslaaede Nedgang af Konjunkturtillæget med $\frac{1}{3}$ vil bringe Statskassen, nemlig 16 Mill. Kr. Det bliver i Løbet af et halvt Aar en samlet Nedgang i Tjenestemændenes Indtægter paa 65 Mill. Kr. Selv om nu Statens finansielle Tilstand ikke er gunstig, skulde den dog synes ikke at være saa miserabel, at man ikke kunde nøjes med en lidt mindre Nedgang. Hvis det Forslag, mit Parti har stillet i Folketinget, om at nøjes med at nedsætte Konjunkturtillæget med $\frac{1}{5}$, var blevet vedtaget, saa vilde der dog være blevet en Besparelse paa Lønningsbudgettet udregnet for et Aar paa 63 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Der er jo det beklagelige ved det Forslag, som den højtærede Minister nu har fremlagt, i Modsætning til det Lovforslag vedrørende Tjenestetid og de særlige Ydelser, som den samme Minister fremlagde for nogle Maaneder siden og fik vedtaget i Rigsdagen, at medens han den Gang mødte med Tilslutning fra Tjenestemandorganisationerne, har han ikke kunnet opnaa en saadan Tilslutning i det Tilfælde, det foreliggende Lovforslag omhandler. Det er meget beklageligt. Jeg skal ikke dvæle nærmere ved de Forhandlinger, der er ført; det giver Lovforslaget i og for sig ingen Anledning til; men jeg skal sige, at Tjenestemændene er i hvert Tilfælde ikke tilfredse med Resultatet af disse Forhandlinger og den Maade, hvorpaa de er ført, og jeg vil haabe, at den

højtærede Finansminister, som vel inden ret længe igen skal til at forhandle med Tjenestemændene, næste Gang maa have en heldigere Haand. Naar det nu er saadan, at Tjenestemændenes Tilslutning kunde opnaas ved en noget mindre Nedsættelse, saa synes jeg, man i hvert Fald for Øjeblikket skulde være blevet staaende derved. Derfor har mit Parti stillet sit Forslag i Folketinget, men det er blevet forkastet saa sent som i Gaar, og der er jo ingen Udsigt til, at det vilde blive vedtaget i denne Sal. Jeg skal derfor ikke spille det høje Landstings Tid med at fremsætte Forslaget her, men kun udtale en Beklagelse af, at man ikke har kunnet gaa med dertil; havde man kunnet det, saa kunde ogsaa denne Lov ligesom den tidligere Lov, der gjorde Skaar i Tjenestemændenes Indtægter, være gaaet ud i Livet i fuldkommen Enighed mellem Rigsdagen og Tjenestemændene. Derfor skal jeg ikke have noget imod, at Lovforslaget underkastes en hurtig Behandling i dette høje Ting, om end jeg maa tage Forbehold for vort Vedkommende med Hensyn til Villigheden.

J. Chr. Møller: Som udtalt af min Partifælle i det andet høje Ting havde vi ønsket en mindre Nedsættelse af Konjunkturtillæget. Men den økonomiske Situation, som hele Befolkningen befinder sig i, bevirker, at vi mener at kunne tiltræde Lovforslaget, som det foreligger. Det maa erkendes, at Konjunkturtillæget var en Følge af den daværende relative Velstand og de gode økonomiske Forhold i den øvrige Del af Befolkningen, men saadanne Tilstande er jo langt fra til Stede nu. Tværtimod: der har i det sidste Aars Tid været saa stærk en Nedgang, som vel neppe nogen har regnet med eller har tænkt sig. Jeg kan fuldstændig slutte mig til den ærede Ordfører for Venstre, naar han sagde, at Velstanden er stærkt paa Retur; jeg tror i øvrigt, at der næsten slet ingen Velstand er mere. Jeg vil mene, at Statstjenestemændene med deres faste Indtægter for Tiden er bedre stillet end en stor Del af den øvrige Befolkning, som jo ikke har saadanne faste Indtægter at falde tilbage paa. Det er naturligvis kedeligt, at Statstjenestemændene ikke har kunnet indse dette;